

de andere kant

Als het nou...?

D

Karin Spaink is publiciste
beeld: Keke Keukelaar

Drie weken geleden kreeg ik plotseling pijn, rechts onder mijn ribben. Steken en zeurpijn. Zelfs aanrakingen deden zeer. De eerste keer dat ik iets merkte, was toen ik onder de douche wilde en met mijn hand voelde of het water op temperatuur was. Er spatte water op mijn buik. Auw!

Huh? Spatwater dat pijn doet? Later die dag begon het te steken. Zo fel, dat ik steeds even verstijfde, in de loop van de dag minstens veertig keer. Ik heb nergens last van bij diep ademhalen, buigen en strekken, en de klachten lijken ook niet gerelateerd aan een net gegeten maal.

Rechtsonder je ribben zit je lever. Lever, longen en botten zijn de plaatsen waar borstkanker zich meestal uitzaait. Ik vertrouwde het voor geen meter, diepte na een dag mijn patiëntenkaart op en belde voor een afspraak. Ik kon de volgende dag al terecht – de oncologieafdeling van het OLVG is een klein wonder. De rest van de dag en avond zeurde het in mijn achterhoofd: wat als het nou...? Concentratie weg, van werken kwam niets meer. Want wat als het nou...?

Als het nou, zou ik dan opnieuw het behandeltraject in willen? Opnieuw chemo, opnieuw Herceptin? Je kunt er flink tijd mee rekken, ik weet het van veel Amazones, maar je levert ook enorm in. Je leven wordt gemedicaliseerd ver voordat de ziekte dat zou doen. En door de therapie wordt een groot deel van de gewonnen tijd uiteindelijk zieke tijd. Je hoofd raakt van slag door de farmacie. Ik ben juist zo blij dat ik mijn hoofd weer terug heb. En

uiteindelijk is er toch geen redden aan. Ik heb steeds gedacht dat ik bij ongeneeslijke kanker alleen maar op het laatst pijnbestrijding zou willen, en eigenlijk denk ik dat nog steeds.

Als het nou, zou ik dan boos zijn, of verdrietig, of

met terugwerkende kracht mezelf verwijten dat ik geen hormoontherapie heb gedaan? Nee. Ik heb er altijd rekening mee gehouden dat die kanker kon terugkomen en ik geloof niet zo in schuld en verantwoordelijkheid op dit vlak. Wel in pech en toeval en 'verdomme wat jammer, want ik had nog zo graag dit en zo graag dat'.

Als het nou, dan moest ik dat mijn ouders vertellen. En al mijn vrienden. Oh, wat een akelig vooruitzicht. Hoe moest het met de katten, later, als

ik er niet meer was? Het zijn oude zwervers, die verplaats je niet zomaar naar een ander huis, en Tweety is alleen voor mij lief. Zou ik mijn volgende boek nog afkrijgen? Mijn duikbrevet zou ik alsnog willen halen en dan voor het jaar om is ergens in een warme zee visjes kijken, dat wou ik dan ook. Veel plezier maken, veel dingen afronden en veel dingen toch nog doen – op het nippertje.

Als het nou, dan verandert er veel – meer dan ik wil – en moet ik ineens allerlei keuzes maken, soms heel definitieve. Maar ook, zo ontdekte ik, zou ik weinig aan mijn leven willen veranderen. Wat een prettige constatering was.

De oncoloog voelde daags erna mijn lever. Die leek in orde, maar voor de zekerheid kreeg ik een bloedonderzoek en een echo. Hij dacht aan gordelroos, vooral omdat aanrakingen al zeer deden. Als er blaasjes kwamen, moest ik meteen bellen voor een zalfje. 'Oh gelukkig, gordelroos!', dacht ik, en meteen daarna: 'Nooit gedacht dat je blij kon zijn om gordelroos.'

De echo was goed, mijn bloed ook. Het bleek geen gordelroos. Wat het wel was, weet niemand. Binnen een week waren de steken gelukkig weg. Ik kan nog effies mee. In een leven dat ik erg leuk blijik te vinden.

'Op dit vlak geloof ik niet zo in schuld en verantwoordelijkheid. Wel in pech en toeval'